

Die gebeure wat tot die huidige appèl aanleiding gegee het, het so lank gelede as 19 September 1998 plaasgevind. Die appellant en die klaagster het in daardie stadium 'n saamleefverhouding gehad.

Op die betrokke aand het hulle by van die appellant se familie gekuier, waar die appellant heelwat gedrink het. Die klaagster het later opgestaan en geloop. Appellant is agterna en het haar aan die arm gesleep, teen 'n wal afgegooi en haar aangerand. Hy het daarna haar klere uitgetrek en haar beveel om op haar maag te lê sodat hy anaal omgang met haar kon hê. Die klaagster het geweier en haar teëgesit. Die appellant het haar egter oorweldig en het haar in die proses sekere wonde toegedien deur haar, onder andere, op die boud en agter haar skouer te byt. Sy het in die proses ook 'n kneuswond aan haar linker bobeen opgedoen sowel as verdere wonde aan haar kneukels.

Daarna het die appellant voortgegaan om anale seks met die klaagster te hê. Sy het in die proses heelwat pyn ervaar. Volgens die klaagster het sy later aan daarin geslaag om die appellant van haar af te gooi en het sy sonder haar klere na 'n nabygeleë plakkerkamp gevlug waar sy om hulp gevra het. Die mense daar het vir haar die nodige bedekking gegee en van

haar gesinslede het haar later daar kom haal en teruggeneem
huis toe.

Sy het die voorval die volgende oggend aan die polisie gaan
5 rapporteer en is ook na die distriksgeneesheer geneem waar
sy ondersoek is. Ten tyde van die verhoor was die betrokke
dokter in die buiteland, maar haar verslag soos vervat in die
J88 is met toestemming van die verdediging ingehandig as
bewysstuk. Behalwe vir die beserings wat ek reeds genoem
10 het, het die distriksgeneesheer 'n vars skeur van ongeveer 2cm
lank aan die klaagster se anus gevind. Daar was ook bloeding
teenwoordig.

Die appellant se weergawe was 'n blote ontkenning. Hy het
15 getuig dat hulle wel die betrokke aand by sy suster gekuier
het, maar hy ontken dat hy die klaagster enigsins aangerand
het.

In sy uitspraak het die streeklanddros die getuienis deeglik
20 bespreek en ontleed, gedagtig daaraan dat die klaagster 'n
enkelgetuie was. Hy was egter tevrede op sterkte van haar
getuienis, soos gestaaf deur die objektiewe feite sowel as die
algemene waarskynlikhede dat die skuld van die appellant bo
redelike twyfel bewys is.

Op appèl voor ons is geargumenteer dat die streeklanddros fouteer het deur die klaagster se getuienis te aanvaar. Daar is ook gewys op die afwykings tussen haar getuienis en haar polisieverklaring.

5

Ek is egter tevrede dat die streeklanddros deeglik van hierdie probleme bewus was en dit behoorlik in sy uitspraak aangespreek het. Ten spyte van die gebreke waarop die verdediging steun, was hy tevrede, wat die wese van haar getuienis aanbetref, dat die klaagster wel 'n geloofwaardige getuie was. Hierdie geloofwaardigheidsbevinding word ten volle deur die oorkonde gestaaf. Wanneer haar getuienis dan opgeweeg word teen die blote ontkenning van die appellant, is dit myns insiens duidelik dat sy weergawe nie redelik moontlik

15 waar kan wees nie.

Dit volg dat daar geen gronde bestaan om met die skuldigbevinding in te meng nie.

20 Wat vonnis aanbetref, het die streeklanddros homself gebonde geag aan die bepaling van die minimum vonnis wetgewing. Die enigste vermelding van onsedelike aanranding in die betrokke wetgewing is in Deel III van Bylae 2 waar 'n vonnis van tien jaar gevangenisstraf voorgeskryf word vir onsedelike

25 aanranding op 'n kind onder die ouderdom van 16 jaar waarby

die toediening van liggaamlike leed betrokke is. Die huidige
klaagster val kennelik nie in daardie kategorie nie. Dit volg
dus dat die streeklanddros in hierdie opsig misgetas het met
die gevolg dat dit hierdie Hof vrystaan om self oor 'n gepaste
5 vonnis te besin sonder om aan die betrokke wetgewing
gebonde te wees.

Met inagneming van die jeugdigheid van die appellant sowel as
die ander persoonlike omstandighede, is ek van oordeel dat 'n
10 vonnis van ses jaar gevangenisstraf in die omstandighede
gepas sal wees. Weens die bostaande redes, sou ek die
appèl teen skuldigbevinding van die hand wys, maar die appèl
teen die opgelegde vonnis handhaaf deur die opgelegde vonnis
ter syde te stel en te vervang met een van ses jaar
15 gevangenisstraf, wat terugdateer word tot datum van
vonnisoplegging, dit wil sê 30 Mei 2003.

LE GRANGE, R: Ek stem saam.

20

.....
LE GRANGE, R

GRIESEL, R:

.....
Buysiesel
.....

25

GRIESEL, R